

Iedereen hoort erbij!

door Peter Winteraeken

Soms merk ik dat het ego mij weer tuk heeft. Ik heb me laten foppen door het ego en ben er vol ingetuimd. Hoe? Nou, ik merk het aan mijn gevoel. Het vredige, gelukkige gevoel verdwijnt en maakt plaats voor zorgen, irritatie, afgunst en boosheid.

Wat is er gebeurd? De zomer was net begonnen. En ik had me verheugd op twee dingen: de verjaardag vieren van een goede vriend en het samen met vrienden kijken naar het WK-voetbal. Om maar meteen met de deur in huis te vallen: van beide is niets terechtgekomen.

Allereerst de verjaardag van mijn vriend. Ik heb geen uitnodiging voor het feestje ontvangen. Als ik het hierbij kan laten, er geen verhaal van maak, is er geen probleem. Iedereen is vrij om wie dan ook - wel of niet - uit te nodigen. Of om geen feestje te vieren. Maar als ik daar een verhaal van maak, ontstaat vanzelf 'het probleem'. Bijvoorbeeld als ik denk: "Ik heb hem vorig jaar op mijn verjaardag uitgenodigd. En zie hier: hij nodigt mij nu niet uit."

Als ik dit geloof dan verdwijnt dat wat ik ten diepste wil – vrede en geluk – als sneeuw voor de zon. Zo sterk is de kracht van gedachten. Wat je gelooft wordt waar voor jou. En we kunnen gedachten geloven die niet waar zijn. Deze onware gedachten, deze leugens, brengen ons altijd negatieve emoties.

En het WK-voetbal? Het samen kijken met vrienden? Tja, dit jaar heeft niemand zich opgeworpen om de aftrap te verrichten. Ook ik niet. Hoe voelt dat? Allereerst vreemd. Het is zo'n automatisme geworden. Om de twee jaar kijken we beurtelings bij elkaar de wedstrijden van het Nederlands elftal. Erg gezellig allemaal. Ook dit jaar lag dit in de lijn der verwachtingen. Maar op de een of andere manier is het er niet van gekomen. Ook hier de keus om allerlei verhalen te maken óf... om innerlijk om hulp te vragen. Ik koos het laatste.

Allereerst werd me helder dat ik bepaalde verwachtingen, aannames en wensen koesterde. En het niet uitkomen van deze verwachtingen bracht me onvrede. En tot de gedachte: "Ik hoor er niet bij." Hoe met deze gedachte om te gaan? In die periode waren net de herhalingslessen 171-180 aan de orde. Die boden meteen uitkomst. De kerngedachte waarmee deze herhalingslessen worden omlijst luidt:

God is louter Liefde, en dus ben ik dat ook.
(WdI.hv.4:3)

Er is niets anders dan liefde! Als ik iets anders dan liefde zie of hoor, of mijn verlangen uitgaat naar een andere ervaring dan liefde, dan heb ik 'huiswerk' te doen. Ik neem iets waar wat de Heilige Geest en Jezus niet zien. Ik zie, hoor, verlang en verwacht iets anders dan liefde. En *dat* vraagt om vergeving en genezing. Het is een vergissing, die hersteld kan worden. Als ik maar bereid ben 'mijn gelijk' te offeren voor 'geluk'. En geluk is wat ik werkelijk wil, toch?

Je met Hem verbinden in het zien is de manier waarop je de interpretatie van de waarneming die tot kennis leidt, met Hem leert delen. Alléén kun je niet zien. Door de waarneming te delen met Hem die God jou gegeven heeft, leer jij hoe je wat je ziet kunt herkennen. Met Hem zien zal jou tonen dat alle betekenis, met inbegrip van die van jou, niet voortvloeit uit dubbelzien, maar uit het zachte versmelten van alles in *één* betekenis, *één* emotie en *één* doel. Het enkelzien dat de Heilige Geest jou biedt, zal met zo'n intense

helderheid en glans je denkkeest dit eenzijn brengen dat je voor niets ter wereld niet zou wensen te aanvaarden wat God voor jou wil.
(T14.VII.7:1-3;5,7)

Ik merkte meteen vrede. God is louter (100%) liefde, niets anders. Dus ben ik 100% liefde en mijn vriendenkring ook. En dus iedereen!

Op het verjaardagsfeest van God is iedereen uitgenodigd. God die eeuwig met zijn Zoon (voetbal) speelt en feest viert omdat Hij weet dat Zijn Zoon is zoals Hij. En op Zijn tijdloos feest viert Hij de eeuwigdurende verbondenheid met zijn geliefde Zoon.

Spontaan komt bij mij het beeld op van een Hemelse taart, met één brandende kaars. Ten teken dat er alleen eenheid is. De taart en een voetbal zijn rond. Net als een cirkel. Symbolisch staat deze cirkel voor de eenheid van God en Zijn Zoon. Nergens eindigt de Vader en begint de Zoon als iets onafhankelijk, iets aparts. Voor eeuwig zijn Zij innig met elkaar verbonden.

Hoe deze eenheid te ervaren?

Onderwijs louter liefde, want dat is wat jij bent.
(T6.1.13:2)

Iedereen hoort erbij!